

Haastateltava 1: Hyvää huomenta Olemme täällä tänään Ulrich Brandin kanssa. Ulrich Brand on kansainvälisen politiikan professori sekä Wienin yliopiston valtiotieteen instituutin johtaja ja Latinalaisen Amerikan tutkimusverkoston johtaja.

Puhuja 2: Hyvää huomenta.

Haastateltava 1: Olen kiinnostunut siitä, että tutkit useita kriisejä. Mutta mitä tämä käsite tarkoittaa?

Haastateltava 2: Minua pyydettiin kuvaamaan tätä ilmiötä vuonna 2009. Vuosi 2009 oli keskellä talous- ja finanssikriisiä. Miksi silloin keskityttiin niin sanotusti kriisin käsittelemiseen kolmen ratkaisun strategialla? Ratkaisevaa oli kasvu, kasvu - ja minä, niin sanotusti pohjoisen ja etelän välisten erojen tutkimuksesta, kysyin, miksi nyt on olemassa vaara, että jos vuoden 2009 kriisi on enemmän kulutusta, enemmän investointeja, saattaa tulevaisuudessa levitä kriisin muihin ulottuvuuksiin, nimittäin ilmastokriisiin, ympäristökriisiin ja miksi tämä tosiasia jätetään täysin huomiotta julkisessa keskustelussa. Nykyään se on erilaista - kaikki ovat kiinnostuneempia siitä. Tutkimuksessani väitin, että meidän on tarkasteltava muutosta tai muutoksen vaaraa ja sitä, kuinka käsittelemme tiettyjä kriisejä ja muita kriisejä. Tuolloin kutsuin sitä todella moninkertaiseksi kriisiksi, mutta termi oli hieman hankala. Nyt on mielenkiintoista, että viimeisten vuosien aikana tästä konseptista on tullut niin suosittu ja tällainen tutkimus todella tarvitaan. 10 vuoden ajan tuskin kukaan käytti toista esimerkkiä, josta olin tuolloin erittäin huolissani ja joka on erittäin ajankohtainen nykyään. Jos nyt haluamme puuttua ilmastokriisiin tekemällä taloutemme vihreämpää, vähentämällä sitä - tämä on tärkein avainsana - ottamalla käyttöön sähköautoja tai uusiutuvaa energiaa, on olemassa vaara, että tämä ei silti muuta perusteellisesti kasvumallia. Joten jos siirretään liikkuvuusjärjestelmä sähköautoihin, herää kysymys, mistä niissä käytettävät resurssit tulevat, esim. mistä kuparia? Sähköauto tarvitsee noin neljä kertaa enemmän kuparia kuin nykyinen polttomoottoriauto. Tarvitsemme litiumia akkuihin ja muihin asioihin, ja litiumia tulee globaalista etelästä, mikä on toinen kriisikehitys, joten moninkertainen kriisi, monilla etelän mailla on kriisiulottuvuuksia ja meidän on myös otettava tämä huomioon. Joten jos tässä on kyse jälleenrakentamisesta, hiilidioksidipäästöjen vähentämisestä, tulevaisuuteen suuntautuneesta taloudesta, meidän on aina pidettävä mielessä, mitä vaikutuksia muualla on, ja mielestäni tämä termi on myös täällä varsin hyvä. Kiinnostava kysymys keskustelussa silloin ja on edelleenkin, onko kriisin eri ulottuvuuksilla yhteinen syy, eli ilmastokriisi, talouskriisi, finanssikriisi ja olemassa olevat sosiaaliset kriisit, eli sosiaalinen integraatiokriisi, maahanmuuttokriisi, pakolaiskriisi; eli onko jokaisella kriisillä oma dynamiikkansa vai onko olemassa yksi yhteinen syy? Sanoisin, että se liittyy kapitalistiseen kasvumalliin, joka on hyvin pohjoiskeskeinen. Tietysti Kiinassa tapahtuu nyt paljon, mutta monet muut pohjoisen maat ulkoistavat, mikä tarkoittaa, että ne ovat lähes välinpitämättömiä oman taloudellisen toimintansa olosuhteista, seurauksista, kielteisistä seurauksista, mikä tarkoittaa maan tuhoamista. globaaliin etelään, mikä puolestaan johtaa siirtolaisuuteen, ja tämä tarkoittaa ilmastokriisiä, koska ei ole vastuuta fossiilisten polttoaineiden polton vaikutuksista, se tarkoittaa sosiaalista polarisaatiota, koska rikkaat - Oxfamin tutkimus on juuri ilmestynyt - hyötyvät kriisistä entistä enemmän. Sanoisin siis, että tästä on tietysti syytä keskustella tarkemmin, mutta ensinnäkin kyllä, kriisin monien ulottuvuuksien yhteinen syy on kapitalistinen kasvumalli, joka on alusta asti hyvin tuhoisa ja myös ennakkoehtoihin perustuva. Voidaan myös sanoa, että syyllisiä ovat myös hoitotyö, palkaton hoitotyö, luonnonvarat, globaalin etelän riisto, jota ei palkita, mutta joka sitten joutuu kriisiin.

Haastateltava 1: Tähän kapitalistiseen kasvumalliin ja sen kritiikkiin liittyen sinä ja kollegasi Markus Wissen loitte myös termin "keisarillinen tuotanto- ja elämäntapa". Nyt haluaisin sinun selittävän meille, mitä tarkoitat sillä.

Haastateltava 2: Tässäkin lähtökohtana on vuoden 2009 kriisi, talous- ja finanssikriisi. Täällä kysyimme myös itseltämme, miksi ilmastokriisin jo suhteellisesta politisoitumisesta huolimatta ilmastokonferenssia oli jo pidetty 15 tai 12. Riosta vuonna 1992 lähtien on käyty jatkuvaa keskustelua kestävästä kehityksestä. Miksi vuonna 2009 tehokkain poliittinen toimenpide oli Itävallan niin kutsuttu romutusohjelma, romutusbonus, jossa ihmiset saavat valtiolta bonuksen, jos he romuttavat autonsa ennenaikaisesti? Miksi näitä miljardeja ei investoitu joukkoliikenteen laajentamiseen ja autoteollisuuden karsimiseen, jotta ihmisillä olisi toinen vaihtoehto? Ja emme ajatellut sitä siksi, että ihmiset olisivat pahoja, vaan siksi, että heidän täytyy jossain määrin elää näin, koska he asuvat maaseudulla eikä heillä ole muita kulkuvälineitä tai koska se on heidän mielestään siistiä. Mutta se, mikä keskustelusta puuttui ja vielä tänäänkin puuttuu - olen jo maininnut avainsanan "ulkoistuminen" - on se, että elämämme, arjemme, päivittäisen kulutuksemme, päivittäisen työmme tila, kun kyse on tuotanto, on se, että muualla, erityisesti globaalissa etelässä, valmistetaan tuotteita, kuten tietokoneita, matkapuhelimia, vaatteita, soijapapuja eläinten ruokintaan jne., jotka tuotetaan enimmäkseen huonoissa ekologisisissa ja sosiaalisissa olosuhteissa, eli työvoima on erittäin intensiivisesti hyödynnetty ja luonto tuhoutuu peruuttamattomasti. Sama tapahtuu Itävallassa; Itävallassa on myös lihatehtaita, ja työolosuhteet sadonkorjuun aikana, Marchfeldissä tai muualla, ovat todella riistävät. Eikä tätä imperialismia kutsuta imperialistiksi, vaan elämäntavaksi, joka perustuu siihen tosiasiaan, että on selvää, että riistäjän jokapäiväisessä elämässä on turvautua resursseihin, työhön, jotka ylittävät hänen omansa. Tietysti kaikki riippuu henkilön lompakosta. Me, kuluttajat, emme kaikki elä samalla tavalla, emme kaikki työskentele samalla tavalla, mutta tämä olisi tämän imperialismien perusidea. Kutsumme sitä keisarilliseen elämäntapaan, koska se on hieman tarttuvampi termi, mutta tarkoitamme, kuten sanot, elämäntavan keisarillista tuotantoa. Ja tämä on juurtunut syvälle jokapäiväiseen elämään. Joten sanomme, että nykyisten kriisien liikkeellepaneva voima ovat tietysti kapitalismin edut, yritysten edut, voiton edut, valtion politiikat kuten vapaakauppapolitiikka tai täällä itse maassa, että ihmisten tilanne huonoissa olosuhteissa työskentely ei järjestelmällisesti parane. Mutta sillä on myös jotain tekemistä ihmisten jokapäiväisten havaintojen, arjen toiveiden ja arjen käytäntöjen kanssa. Kyllä, meidän ei tarvitse huijata itseämme, ihmiset haluavat matkapuhelimen, eivätkä kysy, missä olosuhteissa se on valmistettu. Itävallassa puhun aina oletetusta ihmisoikeudesta päivittäiseen leipään. Halpaa lihaa, joka on nostettu korkealle tasolle niin sanotusti muiden maiden soijalla, jota tuotetaan siellä vähemmän kuin ihanteellisissa olosuhteissa, se on imperialismien idea, ja viemme sen askeleen pidemmälle, mutta se on pohjimmiltaan ydin ajatuksesta.

Haastateltava 1: Ja niin sanotusti vastustit tätä vaihtoehtoisella mallilla, solidaarisella elämäntavalla, joka takaa myös hyvän elämän kaikille. Haluaisin tietää, mitä tarkoitat hyvällä elämällä kaikille?

Haastateltava 2: En osaa määritellä sitä selkeästi itse. Ensinnäkin se on keskustelun lähtökohta, jossa todetaan, että talouden tavoitteista on keskusteltava ja määriteltävä. Tämän päivän yritystoiminnan tavoitteena on kasvu, voitto ja tietysti jotain työntekijöille. Kaikki riidat liittyvät aina työhön. Mutta ennen kaikkea kapitalistisessa taloudessa kyse on pitkälti siitä, että sijoittajilla on enemmän, olivatpa he sitten suuria rahoitusrahastoja tai suoria yrityksiä ja muita, ja että valtion vero- tai tariffiperusta on hyvin riippuu paljon tästä kasvumallista, ja siitä keskustellaan. Minun tarvitsee vain avata sanomalehti ja jos nousu on

hieman suurempi, se katsotaan positiiviseksi uutiseksi, ja jos se on pienempi, niin negatiiviseksi uutiseksi, eikä kukaan kysy, mikä on korotuksen peruste. Tiedämme, että jokainen auto-onnettomuus johtaa kasvuun, jokainen isompi törmäys moottoritiellä johtaa myös kasvuun jne. Tämä on lähtökohta - hyvin eläminen tarkoittaa keskustelun ja käsityksen muuttamista. Ensin tarvitaan edellytykset ihmisten hyvälle elämälle, ja se ei ole kasvu sinänsä, vaan hyvä koulutusjärjestelmä, hyvä terveydenhuolto, hyvä ruokajärjestelmä, hyvä liikkumisjärjestelmä, jotta ihmiset voivat elää kunnolla, joten että he voivat myös liikkua hyvin, heillä on riittävä kulttuuritausta. Ja on hyvä, että tietyt alueet kehittyvät. Tarvitsemme parempaa koulutusta, tarvitsemme paremman terveydenhuoltojärjestelmän, paremman hoitojärjestelmän, mutta sitä ei sinänsä tarvitse ohjata kapitalistisen kasvun pakotteen, voiton vaatimuksen, joka on mielestäni perusidea. Hyvää elämää. Sen täyttötapa on erilainen, mutta lähtökohtana on, että hyvä elämä ei ole lihan syöntiä, lyhyitä lentoja, enemmän vaatteita, mieluiten katumaasturia kakkosautoksi. Monet sanoisivat, että tämä on hyvää elämää ja tästä päästään yhteiskuntapoliittiseen keskusteluun, minkä vuoksi sanoin alussa, että en määrittele sitä 1-1, vaan ekologisen kriisin olosuhteissa, Pohjois-etelä-jaon olosuhteet, se tarkoittaa, että suurin osa ihmisistä tällä planeetalla ei saavuta edes riittävää elintasoa, joten meidän on tietysti keskusteltava siitä, tarvitsemmeko Itävallassa etäisyysmerkinnän, joka määrittää hyvää elämää ihmisille. Hyvää elämää kaikille, mainittakoon. Ja tämä on toinen normatiivinen asia, joka on sanottava: se ei ole Dolce Vita harvoille Itävallassa, johon kuuluu myös keskiluokka, vaan järjestelmällisesti muistaminen, että on olemassa köyhtymisprosesseja, syrjäytymisprosesseja. - Tässäkin olosuhteita on parannettava. Ensinnäkin hyvä elämä ei tarkoita tasa-arvoisuutta. Ei siis ole niin, että kaikkien pitäisi elää tavalla tai toisella. Kyse on elinoloista. Jos ihmiset silti haluavat polttaa itsensä kuoliaaksi tai juoda itsensä kuoliaaksi, he voivat tietysti, koska tähän on usein psykologisia syitä, mutta ongelman ratkaiseminen on toissijaista. Ensisijainen tavoite olisi luoda olosuhteet, jotka mahdollistavat kaikkien ihmisten ihmisarvoisen elämän, mielekkään hyvän koulutuksen, hyvän terveydenhuoltojärjestelmän, hyvien työllistymismahdollisuuksien jne., demokraattisen osallistumisen tai osallistumismahdollisuuksien jne. viimeinen ajatus. Uskon, että keskustelu hyvän elämän alarajasta muuttuu paljon näinä päivinä; Olosuhteet Itävallassa, hyvinvointivaltiossa, jonka laki todella koskee kaikkia ja joka todella luo hyvät elinolosuhteet, saa meidät kiireesti keskustelemaan tällaisen puuttumisen ylärajoista. Se, että emme tarvitse vapauden käsitettä, jos minulle riittää, että minulla on jotain lompakossa, voin lentää missä haluan, että minulla on varaa toiseen maastoautoon - tämä tekee keskustelusta näistä asioista erittäin tarpeellista. Tarkoittaako näiden tavaroiden saatavuus sitä, että autojen kokoa säännellään, että lennoista tulee niin kalliita, että ainakin toisesta kolmanteen lennolle niitä verotetaan asianmukaisesti niin sanotusti? Heti herää kysymys, haluavatko ihmiset vain lähteä lomalle vai esimerkiksi siirtotyöläiset, jotka haluavat lentää kotiin. Tällaisiin rajoituksiin pitäisi olla poikkeuksia. Parafraasin mukaan voimme tietysti sanoa, että varakkaina kuluttajina voimme käyttäytyä ylimielisesti, koska meillä on siihen varaa - joten tarkoituksena on tuoda politiikkaan keskustelu siitä, että ei vain yksittäiset yksilöt, joilla on siihen varaa, vaan ennen kaikkea ihmiset, voi elää hyvin.

Haastateltava 1: Erittäin jännittävää. Lopuksi tässä projektissa teemme yhteistyötä ammatillisten oppilaitosten ja ammatillisten oppilaitosten opettajien kanssa. Miksi mielestäsi on tärkeää ottaa nämä asiat esille ammatillisten oppilaitosten yhteydessä? Toinen kysymys: missä näet toimintanäkymiä ja mahdollisuuksia käynnistää keskustelua hyvästä elämästä kaikille ammattikoulusektorilla?

Haastateltava 2: No, ensinnäkin, mielestäni, jos puhumme koulutuksesta, se koskee myös ammattikouluja. Kaikkien ihmisten tulisi saada hyvä koulutus, paras mahdollinen koulutus; paras mahdollinen koulutus on myös maailmankatsomus, maailmanymmärrys, joka ei ole

vain kapea ammattipätevyys, vaan osaa myös pätevästi arvioida sosiaalisia ongelmia, käsitellä niitä, osallistua poliittisiin keskusteluihin, ymmärtää maailmaa paremmin - tämä olisi , niin sanotusti, yksi asia. Toinen kohta, luultavasti myös tärkeä , en halua sanoa ratkaisevaa , mutta yhtä tärkeää on se , että keskustelu sosiaalisista ja ekologisista rakennemuutoksista keskittyy usein valtioon. Valtion tulee varmistaa asianmukaiset puitteet laeilla, asetuksilla, taloudella ja julkisella sektorilla. Ja kun on kyse yrityksistä, ihmiset ajattelevat usein edelleen johtamista. Ja o asianmukaisia päätöksiä ns vihreät teollisuudenalat. Mutta jotain on jätetty pois tästä päättelystä , ja tämä on Markus Wissenin ja minun tärkein argumentti solidaarisen elämäntavan puolesta. Jos haluamme todella kauaskantoisen sosiaalisen ja ekologisen muutoksen ja viedä sitä eteenpäin, tarvitsemme siihen myös taitoja. Ja taidot ovat ihmisillä, eivät johdolla . Havaitsemme, että öljylämmityksen, lämpöpumppujen jne. vaihdon vuoksi on pulaa työntekijöistä tukityön tekemiseen, jopa tiettyyn palkkaan . Siksi yhteiskunnallisen muutoksen lähtökohtana ammatillisissa oppilaitoksissa ja muissa oppilaitoksissa olisi luoda taitoja, jotta ihmiset voivat myös koulutuksen jälkeen toimia, osata toimia aloilla, jotka tekevät yhteiskunnasta hyvää, eikä vain tulevaisuuteen sopivilla aloilla. Samalla se olisi viittaus ensimmäiseen kommenttiini, että he tekevät sen niin sanotusti tietoisena sosiaalisesta näkökulmasta. Joten ei vain minun , vaan kaikkien pitäisi tehdä työnsä hyvin, ammattimaisesti, olla asianmukaisesti koulutettuja ja ylpeitä panoksestaan . Mutta soveltan tätä koko yhteiskuntaan. Autan omaishoitajana, joukkoliikennettä kuljettavana tai ohjaavana henkilönä sekä monessa muussa luomuviljelyyn liittyvässä toiminnassa. Autan varmistamaan, että elän asianmukaisesti, teen jotain merkityksellistä ja olen järkevää yhteiskunnassa. Ja kolmas asia on, että on todella tärkeää keskittyä niihin taitoihin ja toimintoihin, joiden ei tarvitse olla pelkästään työhön liittyviä . Teidän, nuoremman sukupolven, on tehtävä se, olemme jääneet kaipaamaan sitä, meidän vanhempien on oltava oikeita kuluttajia . Ja tässä minun näkökulmani on selvä: keisarillinen tapa tuottaa ja elää ei tyhjene vaihtoehtona solidaariselle tuotantotavalle ja vihreässä kulutuksessa elämiselle, vaan se, mitä eletään ja kulutetaan, on myös tuotettava. Nuorten on katsottava sitä ja sanottava, että vihreä rakennemuutos ei ole vain valtion johtamista ja kulutusta, vaan myös ihmisten aktiivisuutta, yhteiskuntaa muokkaavaa toimintaa. Ja tässä, ehkä lopuksi, sivuhuomautuksena vielä yksi konkreettinen kohta keskustelussamme - meidän pitäisi aina kysyä: miten ihmiset tulisi ottaa mukaan yhteiskunnalliseen työnjakoon, jotta heillä olisi sanottavaa, myös työpaikalla? Miten he voivat järjestäytyä ammattiliittoihin, miten he voivat toimia yritysneuvostossa? Kuinka he voivat oppia tietoisesti muokkaamaan työpaikkaansa, työtään - se ei ole helppoa - ja sitten tehdä sen? Toisin sanoen sanoisin, että voimme saavuttaa yritysten demokratisoinnin ottamalla sosiaalisesti ja ympäristön kannalta järkevän lähestymistavan. Ja tämä tarkoittaa myös konkreettisten toimien lisäksi tulevaisuuteen suuntautuvan ajattelun sisällyttämistä . Kyllä, haluan myös olla mukana parantamassa työpaikkaani, tehdäkseni tuotteita parempia ja tekemään tekemisissäni järkeä.